

привремену меру у целости, са забраном промета како одштампаних фотографија и албума тако и будућих фотографија које ће накнадно бити одштампане и продаване у албуму, или без албума.

Због тога је Виши привредни суд и уважио жалбу тужиоца, а првостепену пресуду укинуо и предмет вратио на поновни поступак.

У поновљеном поступку првостепени суд ће оценити да ли се радњама из предложене привремене мере вређа ауторско право тужиоца па ће, зависно од тога и усвојити привремену меру у целости јер се само на тај начин може спречити повреда ауторског права”.

Према томе, привремена мера мора да спречи у потпуности повреду ауторског права тужиоца.

(Решење ВПС ПЖ 3103/90 од 12. јула 1990.г.)

Припремио др Јездимир Митровић

ОДЛУКЕ СУДА УДРУЖЕНОГ РАДА СРБИЈЕ

Дисциплинска мера распоред на друге послове после ступања на снагу Закона о основним правима из радног односа

Радница је у предлогу за покретање поступка навела да јој је одлуком Дисциплинске комисије изречена дисциплинска мера распореда на друге послове и радне задатке у трајању од три месеца. Како сматра да није учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, предложила је да суд удруженог рада закаже расправу, изведе предложене доказе и донесе одлуку којом ће поништити изречену дисциплинску меру.

Основни суд удруженог рада у Чачку одлуком Ро. бр. 38/90 од 19. априла 1990. године усвојио је захтев раднице и поништио одлуку Дисциплинске комисије и Радничког савета. Утврдио је да је радница обављала послове пословође за отпрему робе са главног стоваришта. Против раднице је покренут дисциплински поступак због тога што је приликом отпремања дрва купцима отпремана мања количина од договорене и плаћене. Радници је изречена дисциплинска мера распореда на ниже послове и радне задатке у трајању од три месеца. На спорни однос суд је применио одредбу чл. 55. Закона о основним правима из радног односа којом је предвиђено да се за повреду радних дужности и радних обавеза раднику може изрећи јавна опомена, новчана казна и престанак радног односа. Чланом 91. истог Закона прописано је да је организација дужна да општа акта усклади с одредбама овог Закона у року од шест месеци од дана ступања Закона на снагу. Друштво предузеће није извршило усклађивање самоуправног општег акта са Законом. Међутим, по схватању Основног суда без обзира што није истекао рок за усклађивање самоуправног општег акта, а којом је он у супротности са Законом, онда се примењује Закон непосредно. Како Законом о основним правима из радног односа није предвиђена могућност изрицања дисциплинских мере распореда на друге послове и радне задатке, то предузеће није могло изрећи радници ову меру.

Суд удруженог рада Србије је одлуком II РО. бр. 2456/90 од 14. јуна 1990. године одбио жалбу предузећа и потврдио одлуку Основног суда. У образложењу је навео да је неоснован навод жалбе да је Основни суд погрешно применио материјално право јер се за повреду радне обавезе која је радници стављена на терет може изрећи само она мера која је прописана Законом. Без обзира на чињеницу да ли је истекао рок за усклађивање општих аката из чл. 91 Закона о основним правима из радног односа, ако је одредба општег акта у супротности са Законом – примењује се непосредно Закон.

(Одлука Основног суда удруженог рада у Чачку Ро. бр. 38/90 од 19. априла 1990. године и Суда удруженог рада Србије РО. бр. 2456/90 од 14. јуна 1990)

Заснивање радног односа и виши степен стручне спреме

Радник је у предлогу за покретање поступка навео да је учествовао на конкурс за избор комерцијалног директора основне организације. Одлуком Радничког савета је изабран кандидат са вишим степеном стручне спреме, док он има високу стручну спрему. Предложио је да суд поништи наведену одлуку о избору.

Основни суд удруженог рада у Титовом Ужицу, одлуком Ро. бр. 1848/89 од 5. фебруара 1990. године, поништио је одлуку Радничког савета о избору комерцијалног директора. Утврдио је да су конкурсом за комерцијалног директора предвиђени услови: завршен Економски факултет или Виша економска школа, VII или VI степен стручне спреме Економског смера са 3 године радног искуства. На предлог Конкурсне комисије Раднички савет је изабрао кандидата са вишом школском спремом. По оцени Основног суда наведена одлука је донета супротно чл. 124, ст. 3. Закона о удруженом раду према којем радник са вишим степеном стручне спреме има предност при избору, ако испуњава предвиђене услове. Како се законитост конкурса и одлуке за именовање директора оцењује према прописима који су важили у време његовог закључења, без обзира на то да ли су важили и у време именовања, то је радник сходно цитираној одредби Закона имао предност при избору.

Суд удруженог рада Србије је одредбом II РО. бр. 1701/90 од 9. августа 1990. године усвојио жалбу Основне организације, преиначио првостепену одлуку и одбио захтев радника за поништај одлуке о избору. У образложењу је навео да је правилно првостепени суд утврдио чињенично стање, али је погрешно применио материјално право. Одлука о избору кандидата за директора основне организације донета је на дан 10. новембра 1989. године, дакле, после ступања на снагу Закона о основним правима из радног односа – који је ступио на снагу 14. октобра 1989. године. Ступањем на снагу овог Закона престале су да важе одредбе чл. 124, ст. 3. Закона о удруженом раду које су кандидату са вишим степеном стручне спреме давале предност приликом избора, уколико су за вршење одређених радних задатака била предвиђена два степена стручне спреме. Значи да основна организација при доношењу одлуке о избору кандидата није била дужна да примени одредбе чл. 124, ст. 3. Закона о удруженом раду. Како је избор кандидата извршен сагласно самоуправном општем акту Основне организације, то је одлука о избору законита, те захтев радника за поништај одлуке о избору кандидата није основан.

(Одлука Основног суда удруженог рада у Титовом Ужицу, Ро. бр. 1848/89 од 5. фебруара 1990. године, и Суда удруженог рада Србије II РО. бр. 1701/90 од 9. августа 1990. године).

Преображај радног односа

Радница је у предлогу за покретање поступка навела да је путем огласа засновала радни однос на одређено време ради замене друге раднице, која је одсуствовала са рада због болести. После извесног времена одсутна радница се вратила на рад, али са утврђеном инвалидношћу II категорије и правом на рад са половином радног времена. Предложила је да суд донесе одлуку којом ће утврдити да је радни однос заснован на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време са преосталим делом пуног радног времена.

Основни суд удруженог рада у Београду, одлуком Ро. бр. 919/89 од 21. децембра 1989. године, усвојио је захтев раднице. Утврдио је да је радница засновала радни однос на одређено време ради замене одсутне раднице. Како

се одсутна радница вратила на своје послове и радне задатке са половином од пуног радног времена, то су исти послови остали упражњени са половином радног времена. Основни суд је при томе применио одредбу чл. 19, ст. 8. Закона о радним односима СР Србије, којом је предвиђено да радник који је засновао радни однос на одређено време заснива радни однос на неодређено време, ако раднику кога је замењивао престане радни однос и кад привремено повећани обим посла постане трајан.

Суд удруженог рада Србије је одлуком Ро. бр. 1813/90 усвојио жалбу организације удруженог рада, преиначио првостепену одлуку о одбио захтев раднице. У образложењу је навео да према чл. 19, ст. 8. Закона о радним односима СР Србије, радник који је засновао радни однос на одређено време заснива радни однос на неодређено време, ако раднику кога је замењивао престане радни однос. Како у конкретном случају замењиваној радници није престао радни однос, већ је иста оглашена инвалидом II категорије са половином пуног радног времена, то по оцени Суда удруженог рада Србије није било основа да Основни суд усвоји захтев раднице и утврди да је засновала радни однос на неодређено време. Другостепени суд је при томе изразио мишљење да је за послове који су остали непопуњени са половином пуног радног времена требало ангажовати радника путем огласа, као и за све друге упражњене послове.

(Одлука Основног суда удруженог рада у Београду, Ро. бр. 919/89 од 21. децембра 1989. године, и одлука Суда удруженог рада Србије Ро. бр. 1813/90).

Припремила Радмила Шаркић